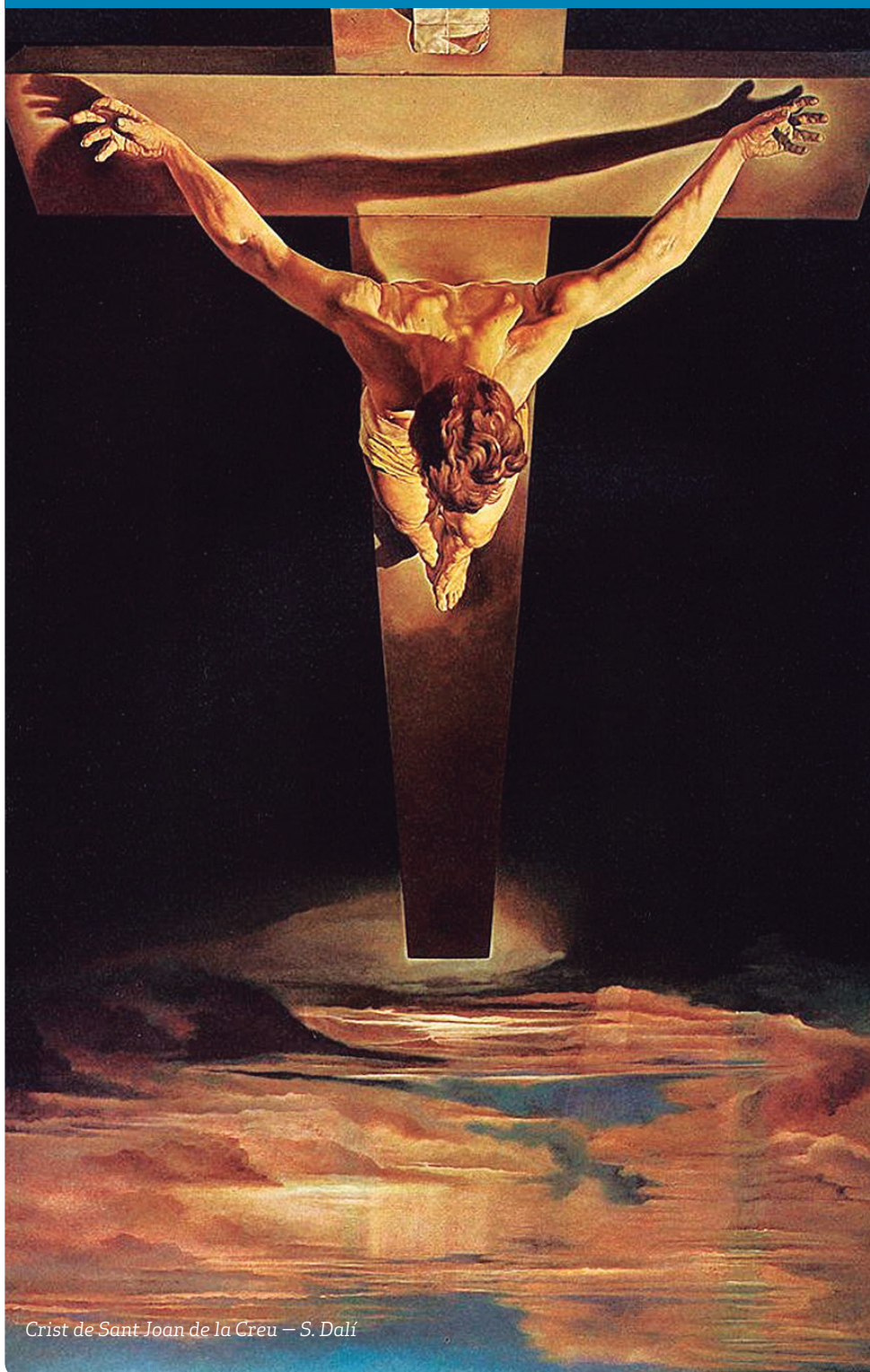

Full diocesà

1 de març del 2015

p4 — Apunta els teus fills a Religió!

p6 — Una visió de la persecució

Crist de Sant Joan de la Creu — S. Dalí

El viacrucis

«El viacrucis: acte de fe, d'oració i de penitència» (Josep Torras i Bages).

La Quaresma és un temps indicat per a considerar, meditar i aprofundir en la passió del nostre Senyor Jesucrist, aquest moment crucial de la història de la salvació en el qual Crist s'humilia fins a l'extrem, en forma d'esclau, de torturat, i des del seu anihilament absolut pren sobre seu —lliurement i per amor— el pecat de tots els homes.

La pietat cristiana ha viscut tradicionalment la pregària amb l'acostament a la passió i mort del Senyor a través de la devoció del viacrucis, el camí de la creu. Pel que sembla, aquesta devoció va néixer a Jerusalem, on l'anomenada «via dolorosa» era el lloc de pelegrinatge de molts fidels, i es van marcar algunes «estacions del camí de la creu», i s'hi passava recordant la passió. Probablement van ser els franciscans, custodis de Terra Santa, els qui a partir del segle XIV van establir el viacrucis, similar a com el coneixem avui en dia.

És una excel·lent oració vocal per a tots els divendres, especialment els de Quaresma i de Setmana Santa, i molt recomanada en els exercicis espirituals. Es pot resar davant un Crucifix a l'església o a casa, es poden agafar viacrucis escrits per sants o autors espirituals; fins i tot es poden apuntar a l'agenda o en una llibreta i anar repassant-los durant el dia, estant al bus o pel carrer.

«Germans, si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra?»

Diumenge II de Quaresma / Cicle B

Lectura del del llibre del Gènesi

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Morià, i allà, dalt de la muntanya que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.» Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham.» Ell li respongué: «Aquí em teniu.» L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic.» Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".» (22,1-2.9a.10-13.15-18)

Salm responsorial

Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.
(Salm 115)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra? Ell, que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill? Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.
(8,31b-34)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà da-

vant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.» Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».
(9,2-10)

«Faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar»

Escolteu-lo

Joan Mir i Tubau, prev.

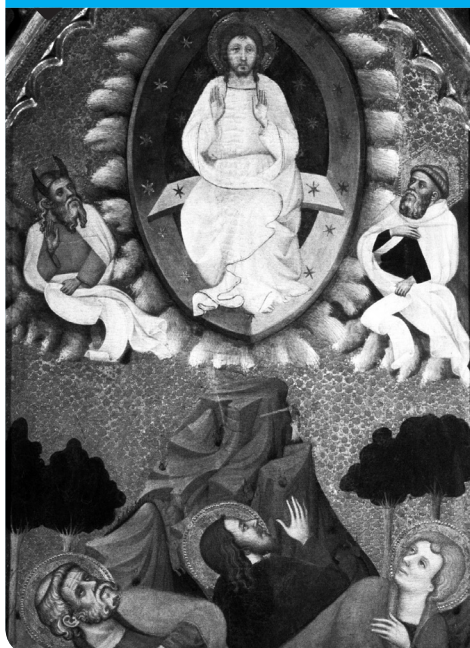
En aquest segon diumenge de Quaresma cada any es llegeix el mateix relat: la transfiguració de Jesús, i cada any segons la versió d'un dels tres evangelis sinòptics: Mateu (cicle A), Marc (cicle B) i Lluc (cicle C). Enguany, segons l'evangelista Marc.

En aquest relat hi ha elements literaris manlevats a l'Antic Testament. Es fa referència a l'episodi del Sinaí, en el llibre de l'Èxode, on Déu es revela a Moisès, i a altres imatges simbòliques, pròpies de la literatura apocalíptica, que es troben en els llibres de Daniel, 1 Llibre dels Reis, Isaïes, Ezequiel, i que serveixen per a subratllar la presència de Déu: la muntanya, el núvol, la veu que surt del núvol, els vestits fulgurants, la conversa, l'esglai, l'ordre de guardar secret. S'esmenten dos grans personatges de l'Antic Testament: Moisès i Elies, que representen la Llei i els profetes i, per tant, l'antiga Aliança. També hi reconeixem algunes semblances amb el relat del baptisme de Jesús.

La veu que surt del núvol revela la divinitat de Jesús: és el Fill estimat de Déu. Jesús és el nou Moisès; per això cal escoltar-lo, obeir-lo, seguir-lo. Els tres deixebles tenen una experiència de la presència de Déu. La transfiguració és signe de la resurrecció, però no hi ha resurrecció sense baixar de la muntanya, sense tornar a submergir-se en la realitat de cada dia i intentar transformar-la segons el voler de Déu. I en aquesta missió —així ho va viure Jesús— cal comptar amb la incomprensió, el rebuig, la creu. I el deixeble no és més que el mestre.

La imatge

Escena de la transfiguració de Crist. Retaule del Sant Esperit de la Seu de Manresa. 1393-94.

Autor: Pere Serra

Els apòstols, dalt de la muntanya, poden descobrir que en Jesús s'acompleix l'esperança d'Israel. Déu, que havia parlat als pares per boca dels profetes, ara ens ha parlat en la persona del seu Fill estimat, a qui cal escoltar.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

2 dilluns

—Sant Absaló, màrtir

Daniel 9,4b-10 / Salm 78 /

Lluc 6,36-38

3 dimarts

—Sant Medir, màrtir (s.IV)

—Sant Celoni, màrtir (*300)

Isaïes 1,10.16-20 / Salm 49 /

Mateu 23,1-12

4 dimecres

—Sant Casimir, laic (*1484)

Jeremies 18,18-20 / Salm 30 /

Mateu 20,17-28

5 dijous

—Sant Focas, màrtir (*329)

Jeremies 17-5-10 / Salm 1 /

Lluc 16,19-31

6 divendres

—Sant Oleguer, bisbe (*1137)

Gènesi 37,3-4.12-13a.17b-28 /

Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46

7 dissabte

—Santa Perpètua i santa Felicitat, màrtirs (*203)

Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102

/ Lluc 15,1-3.11-32

8 diumenge III de Quaresma / Cicle B

—Sant Joan de Déu, religiós (1495-1550)

Èxode 20,1-17 / Salm 18 / 1 Corintis

1,22-25 / Joan 2, 13-25

Compte solidari 100x1

Càritas diocesana de Vic

Febrer del 2015

1. Dona sola de 58 anys sense ingressos i sense feina; durant aquests últims anys ha cuidat el pare en procés de malaltia crònica fins a la seva mort fa un mes. Inscrita en l'atur, no té cap ingrés. Sol·licita ajuda per a cobrir el rebut de la llum. **Import: 98,66 euros.**

2. Mare de família amb dues filles menors a càrrec seu. Els únics ingressos (550 euros) provenen del seu treball en l'àmbit domèstic sense contractes de treball. Sol·licita ajuda per a estufa de butà. **Import: 120 euros.**

3. Matrimoni amb fills de 5 i 3 anys. Només tenen els ingressos de la mare, que treballa mitja jornada en una empresa de neteja. El pare està fent un curs ocupacional. Sol·liciten ajuda per a subministrament de la llum. **Import: 184 euros.**

4. Matrimoni format per parella de 47 i 45 anys amb una filla de 10 anys que pateix malaltia crònica congènita.

La situació econòmica és molt precària: l'únic ingrés de 600 euros prové de la pensió d'invalidesa de la mare. Sol·liciten: ajuda econòmica per a liquidar deute en el subministrament de la llum, corresponent a dos mesos. **Import: 300 euros.**

5. Noia de 28 anys, soltera, viu en pis d'acolliment assistit. Diagnosticada de malaltia crònica, està fent tot un procés, a part del seu tractament mèdic, per buscar treball i fer algun mòdul de formació laboral. No té cap ingrés ni suport familiar. Sol·licita ajuda econòmica per a despeses bàsiques que inclou queviures, productes d'higiene, medicació i transports per a tres mesos. **Import: 150 euros.**

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el lloc de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83.

Apunta els teus fills a Religió!

Durant aquests dies fareu la pre-inscripció dels vostres fills a l'escola per al pròxim curs i ben aviat la matrícula. Heu d'exercir ben lliurement el vostre dret a la classe de Religió Catòlica per als vostres fills.

La classe de Religió Catòlica ofereix als alumnes que ho vulguin:

- una formació integral que pugui donar sentit global i ple al fet de viure;
- el coneixement de Jesucrist i de l'Església presentat de forma ordenada i raonada i amb rigor pedagògic;
- referents i criteris morals de transcendència que ajuden a actuar responsablement encara que un hagi de nedar contra corrent;
- valoració acurada de les altres religions i diàleg obert entre cultures i religions diverses.

Entre tots hem d'evitar que es doni un buit moral i cultural en els vostres fills.

Practicar la caritat, condició per a estendre el Regne

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat del Ripollès (III) - Joan Casas, prev.

Molló. El dissabte 22 de novembre, festa de Santa Cecília, celebrà la seva festa patronal coincidint amb la visita pastoral. Hi hagué confirmacions, fou una bella solemnitat.

Setcases. A la tarda, saludada la feligresia d'aquesta vall pirinenca, s'inicià la missa estacional. En l'homilia el bisbe explicà la Paraula de Déu de la festa de Crist Rei i ens exhortava a practicar la caritat, que és la condició per a viure i estendre el regne de Crist entre els homes.

Campdevàrol. El dia següent, Mn. Melitò Tubau rebia el prelat a l'església. Començaven a arribar els joves que s'havien de confirmar. Foren deu. S'anava omplint a poc a poc. Confessionari i presentació del pla diocesà de pastoral. Missa estacional, ben cantada. Homilia de la festa adreçada especialment als joves. Agraïments, fotos. Els dos germans que aquest curs han entrat al Seminari servien a l'altar amb competència. Campdevàrol té futur.

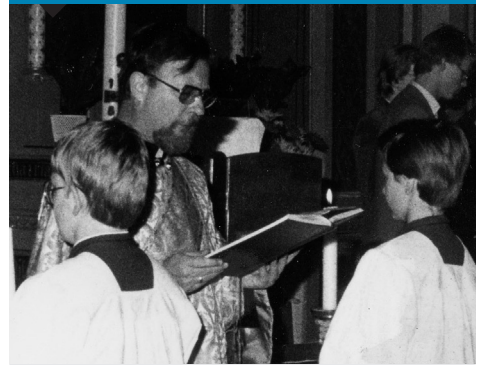
Llanars. El dissabte dia 20, el senyor rector, Mn. Josep Sala, rebia el senyor bisbe a l'església. A fora plovia a bots i a barrals: 150 litres en un dia. Es confirmaren dos joves. Començava l'Advent, i el sermó ens exhortava a vetllar. Trobada amb el consell parroquial i record ple d'admiració per Mons. Lluís Surinyach, que en fou rector durant cinquanta-tres anys. Li han fet un monument de ferro a l'esquerra de l'església que el representa molt bé. I vinga pluja.

Camprodon. La visita, el primer diumenge d'Advent. Plujós tot el dia. Anaren arribant els vint-i-dos confirmands amb les respectives famílies. El rector, Mn. Josep Sala, els acollia i els assignava el lloc. L'església feia goig. El sermó fou entusiasta i devotament seguit. «Que l'Esperit de fortalesa que aneu a rebre us faci joiosos evangelitzadors, com ens diu el nou Pla diocesà de Pastoral», els deia el bisbe. En sortint ens acompanyaren a la confluència, aquell dia furiosa (com des dels anys quaranta que no es veia), dels rius Tor i Ter.

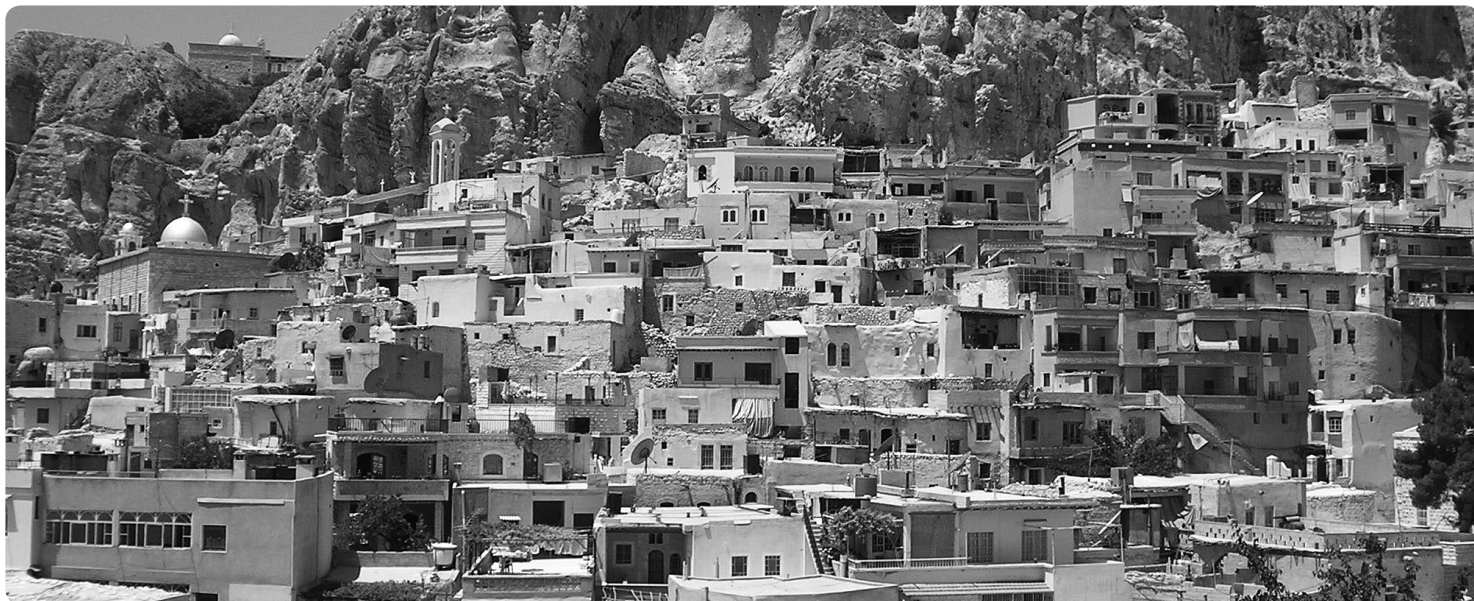
Necrològica

Mn. Agustí Maura i Picañol

Nasqué a Barcelona el 23 de juliol de 1934, però vinculat de ben jove amb la població de Prats de Lluçanès. Rebé l'ordenació el 21 de desembre de 1957 i fou vicari de la parròquia de Sant Fruitós de Castellderçol. En 1961 va ser destinat a Alemanya com a capellà de la missió romana, formada per fugitius del règim marxista de Ceaucescu. Fou seguit per la Stasi per les seves activitats pastorals. Era un gran amant de la litúrgia oriental, que solia celebrar. Per aquest motiu el dia del seu funeral a Vic es van cantar unes absoltes segons aquest ritu.

En 1987 es va traslladar a Barcelona i fou capellà de l'Hospital de Sant Pau fins a la seva jubilació. Dotat d'una gran intel·ligència i d'una facilitat prodigiosa per als idiomes (en dominava uns catorze i en parlava uns set; s'explica que al Seminari, mentre els seus companys aprenien llatí, ell estudiava japonès), sempre va posar els seus dots intel·lectuals únicament al servei de la pastoral.

Una visió personal de la cruenta persecució

P. Manel Nin

Maaloula (Síria)

Síria viu una situació de guerra civil des de fa ja més de quatre anys, una guerra provocada per una «revolució» que hauria de portar un canvi de règim o una revolució que és, al seu torn, un «mirall» del fracàs de les primaveres àrabs. Síria, com el Líban i l'Iraq, és un país en el qual la presència cristiana és notable qualitativament, una presència cristiana multiètnica i multieclesial. Dir Síria avui, per a nosaltres cristians, és dir Damasc, Alep, Homs, Antioquia (avui a Turquia) o Maaloula.

Maaloula és un bonic poblet de Síria, situat a les muntanyes que fan de frontera amb el Líban; gairebé un lloc de pas o una porta que comunica aquests països germans. De fet, el significat siriàc de la paraula *Maaloula* és 'entrada o accés'. És un poblet amb cases petites que davallen cap al desert, després de les muntanyes del Qalamun, la carena de l'Antilíban. Allí viuen uns milers d'habitants, majoritàriament cristians. Se situa a uns cinquanta quilòmetres de Damasc, un poble emplaçat entre les muntanyes i el desert, d'una bellesa única; un petit rusc de cases blanques que es converteixen en un tot gairebé sense solució de continuïtat amb el groc de les muntanyes; un poblet que posseeix un dels monestirs més antics de la zona, dedicat als sants Sergi i Bacus, sota la cura dels monjos salvatorians de l'Església melquita grecocatólica; un poblet que custodia el cos

de la santa màrtir Tecla, la deixeblla de Pau; una petita comunitat que s'expressa en la llengua amb la qual el Senyor va ensenyar als seus deixebles a pregar i a dir: «Abbun...», Pare nostre...

Avui les notícies que ens arriben de Maaloula són poques, confuses, fragmentàries, i totes ens parlen de sofriment, de destrucció, de mort. De persones innocents: homes, dones, nens, víctimes de la ràbia cega. Avui a Maaloula han saquejat les esglésies, els monestirs i les cases; les seves icones sagrades han estat robades i profanades, especialment la icona per excel·lència: l'home i la dona d'aquells llocs, des de sempre pacífics, tolerants, dialogants, des de sempre benaurats perquè són portadors de pau.

Mossul (Iraq)

Parlar de l'Iraq és situar-nos en aquella terra, Mesopotàmia, enclavada entre els rius Tigris i Eufrates, terra bíblica i ja cristiana en el segle II. Segurament és un dels països que més han estat posats a prova d'Orient Pròxim: ja amb la guerra entre l'Iran i l'Iraq dels anys vuitanta del segle passat i amb les guerres del Golf dels anys noranta i del 2004. L'Iraq, com Síria, era un país tolerant. Caigut el règim de Saddam Hussein i instaurat un estat de guerra civil, de guerra majoritàriament entre faccions musulmanes, la continuïtat de l'existència d'una minoria cristiana s'ha

convertit en molt precària; una precarietat que cap al 2013 s'ha tornat persecució, i a partir del 2014, amb la instauració del Califat, una persecució a gran escala.

Dins la tradició «oriental» de Montserrat, i en ocasió de la meva ordenació sacerdotal, un amic monjo eremita em va regalar una edició bellíssima de la Bíblia de Mossul. Es tracta d'una reedició de 1950 realitzada pels pares dominics d'aquesta ciutat iraquiana i que reproduïx l'edició de 1888 fins a 1892, que, per la seva banda, recull edicions anteriors, i la completa. La gran edició de la Bíblia de Mossul segons la Peshitta, editada pel metropolita sirocatòlic de Damasc, Mons. Clemens Joseph David, que inclou un prefaci del metropolita caldeu d'Amid (Diyarbakir), Jirjis 'Abdisho 'Khayyat, és, de fet, un text bíblic important que inclou, al seu torn, alguns llibres bíblics que no es troben en la versió de la Bíblia hebrea. L'obsequi d'aquesta edició de la Bíblia de Mossul em va agradar no sols pel gest del meu amic monjo, sinó també perquè es tracta d'una edició molt útil per a qualsevol

estudiós de les tradicions cristianes sirianes en els àmbits bíblic, patristic i litúrgic.

Mossul, ciutat custodi i, podríem dir, apòstol de la Paraula de Déu, avui s'ha convertit en custodi de la sang dels màrtirs. Estan cremades les cases, cremades les biblioteques, cremades i destruïda una tradició cristiana de gairebé dos mil anys. Zones cristianes, tot l'Orient Pròxim, poblat de monjos i monges, de cristians de diverses confessions eclesiàstiques catòliques i ortodoxes (siroorientals, sirooccidentals, armenis, llatins...) que al llarg de dos mil anys han après a conviure i a compartir una vida cristiana senzilla, pobra, gens fàcil, però sempre a partir de la tolerància, la reconciliació i la fraternitat veritable. Els nostres germans cristians que últimament sofreixen persecucions a causa del nom de Crist ja no són on havien viscut des de fa dos mil anys.

La veu dels pastors de les Esglésies cristianes d'aquests llocs no solament ens alerta, sinó que ens diu que els cristians de Mossul i dels territoris veïns ja no hi són.

El llibre

Mil números de «Cristiandad»

Redacció

El dia 7 de febrer va tenir lloc a la seu de la Fundació Balmesiana de Barcelona la commemoració del número mil de la revista *Cristiandad*. Sota el lema «Al Regne de Crist pels Cors de Jesús i de Maria», la revista va néixer amb el propòsit de portar als seus lectors la «consoladora veritat que només en el regnat de Jesucrist, eficaç promesa del seu diví Cor, trobarà la societat el remei dels seus mals». Durant setanta anys, *Cristiandad* ha tractat àmpliament els temes que afecten l'home i la societat des de la perspectiva de la teologia de la història, mantenint-se fidel a l'esperit fundacional. És una revista rigorosa i sòbria, no pas acadèmica. Ofereix gran varietat temàtica i s'instal·la en l'actualitat però amb una intenció formativa i piadosa que defuig ser ressò de les modes. A les seves pàgines alberga infinitat d'articles d'història, teologia, sociologia, magisteri pontifici, síntesi doctrinal de sant Tomàs, etc.

Quaresma amb santa Teresa de Jesús La pregària

Romà Casanova, bisbe de Vic

La Quaresma és temps de pregària intensa. Cal pregar, i pregar bé. La pregària autèntica és camí segur que porta a la vida veritable. Santa Teresa de Jesús és mestra de pregària per a l'Església i ella deia dels seus temps, no pas fàcils, que eren «¡tiempos recios!» i per això exclamava: «En estos tiempos son menester amigos fuertes de Dios» (*Libro de la vida*, 14,5). I el que ella deia dels seus temps ens ho podem aplicar també nosaltres, aquí i ara.

Què és la pregària per a ella? «Que no es otra cosa oración mental, a mi parecer, sino tratar de amistad, estando muchas veces tratando a solas, con quien sabemos nos ama» (ibídem, 8,5). Per a santa Teresa no és possible d'entendre la vida cristiana sense la relació viva i personal amb el Déu vivent i veritable, que és la pregària. La manca de pregària en el cor d'un cristià és un contrasentit. Oració que, en santa Teresa, era sempre ben senzilla i, al mateix temps, molt profunda, amb aquella mirada d'amor: «Procuraba lo más que podía traer a Jesucristo, nuestro bien y señor, dentro de mí presente; y ésta era mi manera de oración» (ibídem, 4,7). I també ensenyava: «Aunque en una hora no le digamos más de una vez el Paternóster, como entendamos que estamos con él y lo que le pedimos y la gana que tiene de darnos

y cuán de buena gana está con nosotros, no es amigo de que nos quebrems la cabeza hablándole mucho» (*Camino de perfección*, 29,6).

La pregària és fonamental per a un cristià. Santa Teresa deia que els cristians vivim moltes vegades com a miserables quan, de fet, som rics. Pregar bé significa adonar-se de l'amor misericordiós de Déu. Aquesta és la nostra única i gran riquesa que fa possible viure en la veritat de la confiança en Déu. Per això ella ensenyava a pregar amb una «grande y muy determinada determinación, de no parar hasta llegar a ella, suceda lo que sucediere, trabájese lo que se trabajare, murmure quien murmurare!» (ibídem, 21,2). Oració ben unida a la vida. La pregària autèntica no és pas aliena a la realitat. Al contrari, el diàleg amb Déu és garantia de veritat, de veritat en un mateix i amb els altres i, per tant, de llibertat. L'autèntica pregària es manifesta en la humilitat i la caritat. Santa Teresa, en el llibre de *Las moradas*, ens diu clarament què vol el Senyor de la pregària més profunda: «Para esto es la oración, hijas mías, de esto sirve el matrimonio espiritual: de que nazcan obras, obras» (7,4). Són les obres concretes de caritat i humilitat, d'obediència i servei que manifesten l'autèntica relació amb Déu.

